

Sygn. akt V KK 370/14

POSTANOWIENIE

Dnia 21 stycznia 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Andrzej Siuchniński

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.
po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 21 stycznia 2015 r.
sprawy **D. K.**
skazanego z art. 200 § 1 k.k. i in.
z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego
od wyroku Sądu Okręgowego w S.
z dnia 28 kwietnia 2014 r.,
utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w S.
z dnia 3 grudnia 2013 r.

p o s t a n o w i ł

- 1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;**
- 2. kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego, w tym nieuiszczoną opłatą od kasacji w kwocie 450 (czterystu pięćdziesięciu) złotych, obciążyć skazanego D. K.**

UZASADNIENIE

D. K., wyrokiem Sądu Rejonowego z dnia 3 grudnia 2013 r., został uznany za winnego tego, że w okresie od daty bliżej nieustalonej, wiosną 2012 roku, nie później niż do dnia 30 czerwca 2012 roku w S., w mieszkaniu przy ul. J., działając w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, trzykrotnie doprowadził małoletnią (poniżej lat 15) J. S. do poddania się innej czynności seksualnej, polegającej na dotykaniu ręką jej zewnętrznych narządów płciowych, wzięciu przez pokrzywdzoną w dłoń jego członka, masturbowaniu się przed rozebraną pokrzywdzoną oraz co najmniej trzykrotnie doprowadził małoletnią

(poniżej 15 lat) – W. K. do obcowania płciowego, polegającego na wzięciu przez pokrzywdzoną do ust jego członka oraz dotykaniu językiem narządów płciowych małoletniej oraz do poddania się innej czynności seksualnej, polegającej na dotykaniu ręką zewnętrznych narządów płciowych pokrzywdzonej, wzięciu przez nią w dłoń jego członka, masturbowaniu się przed rozebraną pokrzywdzoną oraz stymulowaniu stosunku płciowego poprzez położenie się na nim nagiej pokrzywdzonej, a nadto prezentował w toku tych czynności z małoletnią pokrzywdzoną treści pornograficzne,

tj. przestępstwa z art. 200 § 1 k.k. w zb. z art. 202 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k., za które na podstawie art. 200 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. wymierzono mu karę 5 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności.

Od tego wyroku apelację wniósł osobiście D. K. oraz jego obrońca, który podniósł zarzut rażącej niewspółmierności kary i wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez obniżenie wymiaru orzeczonej kary pozbawienia wolności.

Sąd Okręgowy, wyrokiem z dnia 28 kwietnia 2014 r., utrzymał w mocy wyrok Sądu pierwszej instancji, uznając obie wniesione apelacje za oczywiście bezzasadne.

Od tego wyroku kasację wniósł obrońca skazanego, który podniósł zarzut obrazy przepisów postępowania, mającej wpływ na treść orzeczenia, tj. art. 457 § 3 k.p.k. i art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 4 k.p.k. i art. 7 k.p.k. oraz zarzut rażącej niewspółmierności kary. Wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku, ewentualnie o uchylenie także wyroku Sądu pierwszej instancji i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu.

Prokurator w odpowiedzi na kasację wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja jest oczywiście bezzasadna.

Zgodnie z art. 523 § 1 k.p.k., kasacja może być wniesiona jedynie z powodu uchybień określonych w art. 439 § 1 k.p.k. albo innego naruszenia prawa, jeżeli mogło ono mieć istotny wpływ na treść wyroku, przy czym niedopuszczalne jest wniesienie kasacji wyłącznie z powodu rażącej niewspółmierności kary.

Lektura treści kasacji wskazuje, że skarżący obok zarzutu rażącej niewspółmierności kary wskazał na wadliwość kontroli instancyjnej, której przedmiotem była płaszczyzna wymiaru kary. W tym zakresie, uznając kasację za dopuszczalną, należy jednak stwierdzić brak naruszenia art. 457 § 3 k.p.k. przez Sąd odwoławczy. Sąd ten w sposób syntetyczny, ale szczegółowy odniósł się do argumentacji wyrażonej w apelacjach, wskazując, że Sąd pierwszej instancji w granicach swobody sędziowskiej ocenił okoliczności przemawiające na korzyść skazanego, takie jak brak uprzedniej karalności, prowadzenie ustabilizowanego trybu życia oraz przyznanie się do popełnienia czynu zabronionego (zob. s. 3 uzasadnienia Sądu *ad quem*; por. s. 10 uzasadnienia Sądu *a quo*). Sąd odwoławczy ustosunkował się także do postawy skazanego po popełnieniu czynu zabronionego. W tym kontekście należy uznać, że miał podstawy do tego, by nie przeceniać okoliczności po popełnieniu przestępstwa, zwłaszcza w kontekście funkcji represyjnej kary, która w odniesieniu do tej kategorii czynów, skierowanych przeciwko wolności seksualnej małoletnich, jest szczególnie istotna.

W zakresie zarzutu wadliwej kontroli instancyjnej kasacja jest zatem oczywiście bezzasadna. Odnosząc się natomiast do podniesionego bezpośrednio zarzutu rażącej niewspółmierności kary należy stwierdzić, że także on jest oczywiście bezzasadny, albowiem skarżący w żaden sposób nie powiązał go z naruszeniem przepisów prawa materialnego lub procesowego, a tylko w tym kontekście płaszczyzna wymiaru kary może być przedmiotem zarzutów podlegających rozpoznaniu w postępowaniu kasacyjnym (art. 523 § 1 k.p.k.).

Z tych względów Sąd Najwyższy orzekł jak w postanowieniu, na podstawie art. 636 § 1 k.p.k. w zw. z art. 518 k.p.k. i art. 527 § 2 k.p.k. kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego, w tym nieuiszczoną opłatą od kasacji, obciążając D. K.